

му Бѣжко и . . . още нѣщо

отъ *Славе Езеровъ*

(2)

го страховливо и нѣма да се приближавашъ до него.

— Нѣма да го изямъ. Нали и то е като насъ нещастно — отвърнала лицата, като се усмихнала отъ сърдце на страховливото зайче, което още треперяло.

— Тогава всичко е наредъ — хайде дружина напредъ! — извика Бѣжко и направилъ първата си голѣма крачка.

— Ами, ако не намѣримъ такова царство каквото търсиме? — обадило се зайчето.

— Ехъ, ако не намѣримъ такова царство, то сигурно ще срѣщнемъ още много подобни на насъ животни и хора. Ще си построимъ нѣкъде хубаво село и ще живѣемъ всички заедно.

Едва се вредили следъ голѣмата крачка на Бѣшко, ето че се изпечилъ на пжтя имъ вълкъ.

— Олеле, вълкъ! — извикало страховливо зайче.

А Кумчо Вълчо, като че — ли не го е чулъ. И не само, че не пожелалъ да

си хапне заешко месо, но и не помислилъ дори да ги погледне. Вдигналъ се даже да избѣга.

— Чакай, Вълчо! — изкрѣкала жабата.

— Защо да чакъмъ? — намусилъ се Вълкътъ.

Но, когато проговорилъ му дошла прозѣвка и всички видѣли че Кумчо Вълчо нѣма нито единъ жбъ въ устата.

— Ха-ха-ха! . . . Вълкъ безъ жби — закискалъ се Смѣшенъ-Смѣшко, а следъ него повторили и другитѣ: — Ха-ха-ха! . . . Вълкъ безъ жби!

Кумчо Вълчо въ тая минута билъ готовъ да заплаче отъ мъжа, но когато ги погледналъ колко сж смѣшни всичкитѣ и той се закискалъ заедно съ тѣхъ.

— И тебе те развеселихме — обадилъ се най-сетне Смѣшенъ-Смѣшко, спусналъ си дългата ржка, пипналъ за кожата на врата вълка и го сложилъ срѣдъ дружината.

И ти ще дойдешъ съ насъ! обадилъ се пакъ важно Бежко.

— Къде ще ме водите? Да ми се смѣятъ хората ли?

— Ако се смѣятъ на тебе, ще се смѣятъ и на насъ, глупчо! — закискала се лисицата.

(Следва)

година

дворъ е изпълненъ съ деца, едни започватъ наново игритѣ, други се сбиратъ на групи и си разправятъ за това, което сж прекарвали презъ ваканцията; трети си размѣнятъ учебници, четвърти се разхождатъ и тихо разговарятъ, а момичетата пѣятъ ученически пѣсни.

Всички сж радостни, всички сж щастливи, всички сж усмихнати.

Първиятъ учебенъ день! Първиятъ училищенъ звънецъ! Колко хубавъ е този животъ!

Ат. Бакърджиевъ

"ВЕСЕЛИТЪ МОМИЧЕТА"

е името на новия интересенъ и увлѣкателенъ романъ отъ **СЛАВЕ ЕЗЕРОВЪ** нашъ редовенъ сътрудникъ.
Цена 40 лв. На нашитѣ читатели се отстъпва за 20 лв.
Доставя: **Сл. Езеровъ**, ул. „Панагюрище № 17 — София

ТРЕСКА
случки
Дойчевъ

все на бабички невѣжи, — викна и съ юмрукъ Захари върху масата удари. После тримата решиха въ срѣда вечеръ тихо, тихо, безъ да чакатъ и се маятъ, бързишкомъ да изкопаятъ баснословното имане, па каквото ще да стане.

Но зевзека бае Тричко чу отъ разговора всичко тамъ отъ масата съседна, гдето бѣше мълкомъ седналъ и реши да прави, струва, ала да се пошегува съ наштѣ славни иманяри: Страти, Шопи и Захари.

Въ срѣда вечеръ по тъмнило, задъ едно плетище гнило,

храбрецитѣ — иманяри Страти, Шопи и Захари, се събраха строги, нѣми,

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Константинъ Н. Петкановъ

Роденъ е презъ 1891 г. въ с. Каваклия, Лозенградско, Издалъ е романитѣ: „Безъ деца“, „Старото време“, „Хайдутъ“, „Вѣтъръ ечи“, „Иде отъ равнината“, „Преселници“, „Индже войвода“, „Морава звезда кървава“; повести: „Бѣглецъ“, „Нѣмата“ и др. а за деца: „Овчаръ-юнакъ“ романъ и др. Въ творчеството му е отразенъ селския битъ преди и следъ войнитѣ, съ едно завидно майсторство въ стила и разработка на сюжетитѣ. Петкановъ е единъ отъ нашитѣ голѣми писатели.

Съ две кукли

Кака трѣгна ученичка. Тукъ останахъ азъ самичка съ дветѣ кукли въвъ ржцетѣ — кукли лоши и проклети. Какината кукла Васка, верѣдъ сѣня се буди, стрѣска, плаче, съ цѣло гърло писка: **кака чака, какка иска!** Русокосата Люляна нѣжно си главата скланя, съ Васка тя се съгласява, и на нея право дава! Нека какка да се върне куклата си да пригърне. . . нека. . . че ми е до гуша все срѣднитѣ й да слушамъ

Христо Бояджиевъ

на уреченото време, най-безстрашни и сърдцати съ търнокопъ и две лопати. — Да вървимъ напредъ, другари! смѣнка тихичко Захари и по стрѣмната пжтека самъ поведе ги полена. Но по пжтя къмъ чешмата имъ затупаха сърдцата. Шопи най-отдире бѣше, ала както си вървѣше, бързо Страти изпревари, приближи се до Захари и попита го съ надежда: — таласъмътъ какъ изглежда?

Бележка на редакцията

За края на тази четвърта случка, както и за останалитѣ още по интересни случки отъ „Иманярска треска“, ще научите когато излѣзатъ вички въ отдѣлна книга. На това мѣсто въ следния брой ще дадемъ въ 4 подлистника хубавата пиеска въ стихове „Тритѣ овчарчета“ написана отъ Любомиръ Дойчевъ.